



VYLOUČENÍ

Tisíce očí, pohledů stranou.

Tisíce tváří, odvrácených, sklopených.

Tisíce rukou natažených skrz mříž.

K modlitbě, k prosbě, k prosbě o pomoc.

Nevidíme...

...tisíce očí, tisíce tváří, tisíce rukou natažených skrz mříž
(necháváme to na druhých).

Na těch co vědí.

Na těch co umí.

Na těch co chtějí.

Nechceme...

...tisíce očí, tisíce tváří, tisíce rukou natažených skrz mříž.

Jenže srdce to nechápe a dál pumpuje krev z rány ven.

MAREK: Zavíráme oči před problémy, které se nás na první pohled netýkají. Sociální vyloučení se ale může dotknout každého z nás, každého kdo nějak nezapadne do společenských norem. Co když se mi narodí postižené dítě?

ONDRA: Přehlízíme utrpení druhých, kteří se jakýmkoliv způsobem ocitli na okraji společnosti, omlouváme si to nedostatkem času a trpělivosti. Občas polechtáme své ego příspěvkem na charitu, ale tím naše aktivita končí. Pro všechny, kteří pomáhají lidem stojícím mimo společnost se do ni opět zařadit.

MARTIN: Uměle vytvořená iluze o kráse a společensky přijatelném vzhledu za pomoci mediálních nátlaků z nás činí „zavrhovače“ všeho odlišného, tedy nepěkného. „Koukej, ten je hezký/á. Ten/ta to musí mít všechno mnohem jednodušší“, to mi pokaždé vyrazí dech. Ale, co je horší, je fakt, že je to pravda. Iluze toho, že krása přináší/znamená štěstí je víc vratká než domeček z karet. Přesto je tak zakořeněná v lidských myslích. „...nemůže za to, jak se narodil ... říkáš si, ještě, že né já ... zapomeň na předsudky, krása je jinde ... pomoz jim přes svůj strach překonat klec...“ – LAHAR.

HONZA: “...krásná totalita jednotlivce není našim společenským řádem amputována, potlačována či zaměňována, ale jednatel je tu pečlivě vyráběn podle celkové taktiky sil a těl” - MICHEL FOUCAULT - DOHLÍŽET A TRESTAT ... je jednodušší pomoc nechat na aparátu, dál se nestarat a být další součástí stroje, který se zadržává, protože náhradní součástky neexistují.

BLUDIČKY

Stojíme uprostřed hlubokého lesa
Paprsky slunce neprojdou stíny (domů).
V noci tu neuvidíš hvězdy.
Jen modrou televizní tmou.
Štítím se následků.
Pláču... ruku nepodám.
Nemám strach.
Jen je mi líto.
Ale zlomit to neumím (a nechci!?)
Štítím se a je mi to líto.
Kvůli Tobě.
Kvůli mně...

MAREK: O stínech s rukama plnýma nákupních tašek. O stínech, které překročily bludný kořen a nenašly cestu zpět. Bezdomoví není problémem malé skupiny „nepřizpůsobivých“ osob jak je nám často podsouváno. Je jen velmi úzká hranice mezi spokojeným středostavovským životem a strmou cestou dolů na sociální dno.

HONZA: Občas jsem postaven před hotovou věc. Tohle je dobro. Tohle je zlo. Černá. Bílá. Někdy je to o to horší, že ani nevím o tom, že v tomhle postavení jsem. Je to každodenní souboj mezi pohodlností konformity a ochotou rozebírat problém z více stran. Nikdy Tě nechci shodit bez toho, abych se alespoň pokusil vžít do Tvé situace a omlouvám se, pokud jsem to udělal. Pro všechny, kteří se ocitli na okraji propasti (společnosti, kultury, subkultury ... našich myslí...) jen vlivem tradice a/nebo předsudku.

ONDRA: Nerad někoho hodnotím před tím, než ho poznám osobně...určitě jste mnohokrát slyšeli podobný rozhovor: „Ty vole támhleto to je pěkněj hajzl!“ „Jak to víš? Znáš ho?“ „Ne, ale říká se to!“ Většina lidí má i dobrou stránku, tak proč se koukat vždy jen na to špatné? I ten „hajzl“ může podat pomocnou ruku, když budeš na dně. Pro všechny lidi, kterým pomluva nebo něčí závist zničila něco krásného nebo je vyřadila ze společnosti...

...A TOLIK BYCH SI PŘÁL ABY TO POCHOPILI

Teče ti z prstů krev jak svíráš pěst -
přesvědčený, vybraný, sám sebou, sám se sebou.
Slabosti, naděje, sny
jsou schody po kterých kráčíš vzhůru.
(Jako) po žebříku ke hvězdám
sestaveném ze zlomených snů.
To co si bereš není tvoje.
Tvůj úspěch není tvůj.
Podvedený podvádíš.
Podvádíš druhé abys podvedl sám sebe.

ONDRA: O tom jak ztrácíme ideály. O tom jak ztrácíme tváře. Před druhými, nikdy sami před sebou. O lžích, kterých máme plné kapsy. V rámci zachování jedné tváře ztrácíme jinou. Tajíme své názory, abychom se neztrapnili, raději papouškujeme, abychom zapadli a nebyli moc vidět. Maskujeme své city a bojíme se projevit své emoce v zájmu zachování své tváře před druhými...!!! Co dodat? Snad jen, že chlapi brečej a pěkně nahlas...není se za co stydět...!!!

HONZA: Když lžu Tobě, lžu i sám sobě. Je to jednoduché, ale je to jako stavění domečku z papírových karet. Stačí jeden neopatrný pohyb, jedno nepatrné fouknutí odněkud zvenčí a vše se zhroutí. Bude možné začít znova, ale některé karty už budou zničené a zlomí se pokaždé, když z nich budu chtít postavit další domeček. Jednoho dne pak zjistím, že už se nemám o co opřít. Ani sám o sebe.

MARTIN: O jednom z nejtěžších životních soubojů. O nekonečném souboji s egem...

BEZ SMĚRU

Každý krok, který dělám, je stranou.

Ztracený v jednosměrce, hledám směr, kterým jít.

Stojím na rozcestí slepých cest, vždyť vím, že obě mají stejný cíl.

Ale co ztrácím je smysl.

Přece všichni máme stejný cíl.

Chci držet Tvou ruku, ne nechci znát směr.

Zavírám oči, jdu po slepé cestě.

MAREK: Tenhle text je hodně osobní, vznikl v období které pro mně nebylo zrovna lehké. Je o prioritách, které si každý den vyjasňujeme. Byl jsem několikrát nucený postavit se čelem sám sobě, tomu, co si představuji a chci, a tomu co ve skutečnosti existuje. Slova, která zpívám jsou právě o tom – o nesplněných očekáváních a nepochopených náznacích. A také o naději, protože vůle a odhodlání může spoustu věcí změnit. To vím.

HONZA: Sny jsou to jediné, co mám. Hlídám je, nezpustím z nich oči, a tak nevidím na cestu. A jak je křečovitě svírám ve svých dlaních, abych je neztratil, občas se o ně pořežu. Ta bolest je někdy tak palčivá, že je chci zakrvácenou pěstí rozdrtit na prach, aby mi už nikdy neublížily. Ale co by mi pak zbylo? Jen jizvy a kaluž krve v písku.

MARTIN: Pořád nevím, co chci v životě dělat, čemu se věnovat, koho a co milovat, komu a čemu „zasvětit“ svůj život. Jako bych šel čím dál tím víc do slepé uličky a věděl, že tam na konci je zeď, do které narazím. Náraz do zdi je ta nejhorší varianta toho, co se může stát, která mi jde na mysl. „Naprostá tma, ruce rozpažené se lehce dotýkají stěn a nohy jen pomalu a nedůvěřivě šoupou po zemi vpřed uličkou ke zdi. Snaha zvednout hlavu a podívat se na oblohu plnou hvězd je pokaždé neúspěšná. Čekání na to, že oblohu se jednou přeci

jen podaří spatřit, uchopení se natažené ruky, ještě před nárazem do zdi, která číhá na konci...“ A doufání, že natažená ruka přijde, co nejdříve.

ONDRA: Každý máme své sny, představy, které bychom rádi uskutečnili, podle kterých bychom rádi žili, ale ne vždy to jde. Musíme odlišovat to, co chceme od toho, co je reálně dosažitelné. Pokud to nedokážeme, tak můžeme ublížit sobě i lidem ve svém okolí.

MOJE NAIVITA BUDE MOU SILOU

Na druhou stranu – nechci zemřít mladý (a nechci nechat umřít svoje mládí)
Nechci žít z minula, (věřím, vím že) i v málu můžeš najít hodně,
(věřím, vím že) i v nedostatku (inspirace) může vzplanout jiskra, co zapálí
oheň (na který všichni čekáme).
Nevěřím v jednotu.
Chci věřit v harmonii.
A má naivita bude mojí silou.

MAREK: Za dobu, co se pohybuji v hc punkové scéně, jsem slyšel x definicí co je a co není punk. Všechny ty metal free a emo free hlášky, pošťuchování mezi sxe a ne-sxe, rockery a old schoolery a podobnými frakcemi... slušelo by se napsat jak mě to štve, ale není to pravda, ve skutečnosti mě to docela baví. Víím totiž, že i když jsme odlišní, tak ve spoustě věcí si dokážeme najít společnou cestu a spolupracovat a to je jeden z důvodů, proč stále sám sebe označuji tím provařeným slůvkem: PUNK. Nevěřím, že bychom někdy byli jednotní, seru na unity, co mě zajímá je spolupráce a učení se z odlišného...

ONDRA: Kašlu na jakýkoliv škatulkování a nikdy nepochopím, proč se někdo pořád snaží vymýšlet kritéria pro to, co stále ještě je a co už není hc/punk. Nezajímá mě, jestli jíš maso, nebo ne, jestli piješ nebo jsi militantní sxe. Seru na tvoje kříže a kěrky vegan, neřeším, zda jsi křesťan nebo buddhista...zajímá mě, jaký jsi člověk a ne, co nosíš za trika a placky...!!! HC je v lídech ne ve stylu hudby nebo oblíkání. Jednotní můžeme být jen pokud dokážeme tolerovat odlišnosti druhých. Místo válčení s emem, metalem atd. raději válčete s vaší omezeností a hloupostí.

NEMŮŽU BÝT TVŮJ SPLNĚNÝ SEN

Nejsem číslo.

Nejsem značka.

Nejsem díl.

Nejsem Tvůj splněný sen i když Tě miluji skoro jako sebe.

Nemůžu být Tvůj splněný sen i když Tě miluji skoro jako sebe.

MAREK: Očekávání bolí, nejsme to, co druzí chtějí abychom byli. Tisíckrát jsem zklamal představu rodičů či přátel o mé osobě, tisíckrát mě to bolelo, ale nedokázal jsem si pomoci. Nedokážu být to, co chtějí druzí, abych byl. Zkoušel jsem to, ale nejde to. Tohle není omluva, protože omlouvat se za svou přirozenost by bylo hloupé (alespoň v mých očích). Věnováno všem, kteří se odlišují a svou odlišnost hrdě nesou na odiv téhle zasrané společnosti plné předsudků. Věnováno všem gay a lesbickým aktivistům a aktivistkám.

HONZA: Když se na oběžnou dráhu dostal Sputnik, jedna učitelka požádala žáky druhé třídy, aby na toto téma napsali básničku. Jedno dítě napsalo: „Hvězdy jsou tak velké. Země je tak malá. Zůstaň, jaký jsi.“

ONDRA: Nechci se přetvařovat kvůli tomu, abych někam zapadl. Chci žít podle sebe, podle svých pravidel, podle toho, co si myslím, že je dobré a ne podle toho, co mě naučí, že je dobré. Jen tak mohu prožít svobodný a šťastný život.

MARTIN: Zklamávat svoje blízké, na kterých nám záleží, je stejně bolestné jako zklamávat sebe sama. Mnohdy je to mnohem bolestnější. Víím, že jsem dělal (a stále dělám) rozhodnutí, která ublížila lidem, co mám moc rád. A jsem si vědom toho, že kolikrát to

ublížení nebylo malé. Nedokázal jsem totiž splnit jejich očekávání, prosebné pohledy plné strachu, a jejich naděje, které do mě vkládali... Ani neví, jak rád bych tyto očekávání naplnil, jak by to jen šlo, ale nemůžu. Jsem jiný a i kdybych chtěl, nemůžu být takový, jakého by si mně přáli mít. Bolí to dvakrát, je to obrovská rozervanost. Touha naplnit přání svých blízkých, kterým nechci ublížit, proti touze po vlastní svobodě, naplňování vlastní představě o životě. Nemám na výběr, volím druhou možnost. Doufám, že tyto rozhodnutí budu dělat i nadále. Jen tak budu vědět, že jsem na své vlastní cestě životem. A to by se zdálo jako nejhorší - doufat, že budu ubližovat. Ale není, protože v co doufám ještě víc je, že jednou mě tito lidé pochopí a budou šťastní, protože budou vědět, že jsem šťastný já. Víc než doufám, věřím tomu. A to je (slabá) útěcha v době, kdy tyto rozhodnutí dělám...

F.XX.

A tak tam stála a poslechla.

Bez vůle a důstojnosti.

V uniformě andělů bez křídel.

Stejně už nebylo kam letět.

Jméno a tvář se změnilo v písmeno a čísla.

Pak osud půjde statisticky zpracovat.

Se ztrátou rozumu ztratila sebe (v jejich očích).

A vůli přestali brát vážně.

O tom co dělat rozhodla pravidla.

A den získal pevný řád.

Zmatek stvoří beznaděj, když pomocná ruka trestá.

MAREK: Mezinárodní klasifikace nemocí označuje duševní nemoci písmenem F a číselným kódem označujícím přesnou diagnózu (například schizofrenie má F.20 a podobně). Tenhle text je o ztrátě důstojnosti, kterou zná velká část pacientů velkých psychiatrických institucí. Přesně rozplánovaný den bez ohledu na osobní vůli a přání, metody nápadně připomínající spíše vězení než terapii problémů duše. Samozřejmě existují alternativy, je stále více tzv. komunitních služeb, ale duševní nemoc stále naráží na středověké předsudky typu blázní a šílenci jsou nebezpeční a měli by být zavřeni za vysokými zdmi a nejlépe ještě svázaní ve svěrací kazajce nebo nadopovaní zklidňujícími léky (což má v podstatě stejný efekt). Je důležité začít o této problematice mluvit, dostat na denní světlo fakta týkající se předsudků okolo duševních nemocí a začít pracovat na celkovém ozdravení společnosti. Tohle celé zní hrozně nabubřele, uvědomuji si to, ale na druhou stranu, každá změna začíná odspoda – v tomto případě z komunity. www.stopstigma.cz + www.chvala-blaznovstvi.cz

HONZA: Při jednom (nechvalně)známém sociologickém experimentu se několik výzkumníků s falešnou diagnózou nechalo hospitalizovat v různých psychiatrických léčebnách. Hned od přijetí se chovali úplně běžně - jako ve svém normálním životě. Ovšem jejich okolí přikládalo naprosto standardnímu chování nestandardní významy. Všichni výzkumníci byli nakonec z léčeben po nějaké době propuštěni s diagnózami různých forem schizofrenie. Na několika z

nich to zanechalo trvalé psychické následky, protože začali skutečně pochybovat o svém psychickém zdraví. Jen samotné označení člověka za něco (zaškatulkování, přidělení nálepky) má obrovskou sílu, ať už je to nálepka psychicky narušeného člověka, muže, ženy, gaye, lesbičky, dobráka, zloducha nebo čehokoliv jiného. Ale jsme natolik skladní, abychom se vešli do přihrádek? Můžeme být charakterizováni kódem?

ONDRA: Odmítám kastování lidí podle sexuální orientace, psychických schopností atd. Má homosexuál nebo člověk s mentálním postižením menší právo na život, na lásku, na štěstí...?

MARTIN: Snad jen... přečti si knihu „Vyhodíme ho z kola ven“ od K.E. Keseyho nebo se podívej na film „Přelet nad kukaččím hnízdem“, zfilmován M. Formanen podle knihy právě od K.E. Keseyho.

TEXTY KAPELY LAKMÉ:

VYLOUČENÍ	2
BLUDIČKY	5
...A TOLIK BYCH SI PŘÁL ABY TO POCHOPILI.....	7
BEZ SMĚRU	9
MOJE NAIVITA BUDE MOU SILOU.....	12
NEMŮŽU BÝT TVŮJ SPLNĚNÝ SEN	14
F.XX.....	17

Kapela Lakmé:

<http://www.lakme-is-dead.tk> > lakme.is.dead@seznam.cz

V březnu 2006 vydalo d. i. y. nakladatelství VIA IMMUNITA:

<http://diy.wz.cz> > tomas.sibek@centrum.cz

